

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: V. V., narozený dne X
t.č. v X
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Danielem Jandou
sídlem Vlastina 602/23, Severní Předměstí, 323 00 Plzeň

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2025, č.j. OAM-986/LE-LE05-LE31-NV-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2025, č.j. OAM-986/LE-LE05-LE31-NV-2025 (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl tak, že ve smyslu § 73 odst. 3 písm. a) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se vstup na území ČR nepovoluje, a ve smyslu § 73 odst. 4 zákona o azylu je doba, na niž se nepovoluje vstup, stanovena do 10. 10. 2025.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, žalovaný se v něm věnoval spíše jinému zákonnému důvodu pro nepovolení vstupu, než pro který o nepovolení vstupu rozhodl. Žalovaný rozhodl o nepovolení vstupu žalobce, aby byla spolehlivě zjištěna jeho totožnost, k tomuto důvodu však žalovaný rozhodnutí dostatečně neodůvodnil.
3. Navíc, podmínky tohoto důvodu nebyly naplněny, neboť žalovaný identitu žalobce v době vydání rozhodnutí znal. Žalobce totiž žalovanému své osobní údaje sdělil a žalovaný s nimi zacházel jako s pravými. Žalovaný v obdobných případech ani předložení dokladu totožnosti nevyžaduje a považuje čestné prohlášení za dostatečné. Žalobci nelze klást za vinu, že neprochází evropskými databázemi. Není jasné, proč zrovna u žalobce žalovaný, na rozdíl od podobných případů, přistoupil k nepovolení vstupu; jde o odchýlení se od správní praxe a porušení legitimního očekávání, navíc o svévoli a zneužití svěřené pravomoci. Žalobce kromě čestného prohlášení předložil žalovanému fotokopie svých dokladů totožnosti, v průběhu azylového pohovoru žalobce zaslal žalovanému minimálně fotokopii svého cestovního pasu Šrí Lanky (byť propadlého v roce 2021) a svůj očkovací certifikát na COVID-19. Dále žalobce žalovanému zaslal: svou průkazku IOM, šrílanský občanský průkaz, identifikační kartu STROM, potvrzení o převýchově, oboustranný scan rodného listu, důkazem o tom je e-mailová korespondence právního zástupce žalovanému (přiložil e-mail ze dne 17. 9. 2025).
4. Podle § 73 odst. 9 zákona o azylu musí být důvody pro zajištění (zde nejistota ohledně totožnosti) dány po celou jeho dobu, proto žalovaný měl žalobce propustit na území alespoň poté, co obdržel doplněné důkazy. V případě řešeném soudem v rozsudku č.j. 4 A 6/2023-34 bylo k ověření totožnosti předloženo pouze čestné prohlášení, jde o jinou situaci.
5. Zpochybňoval rovněž délku doby, na kterou nebyl žalobci umožněn vstup, považoval ji za nepřiměřeně dlouhou a odporující uváděnému účelu zajištění. Takové odůvodnění musí být transparentní a přiléhavé individuální situaci, k tomu viz rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2016 č.j. 6 Azs 128/2016-44; napadené rozhodnutí obsahuje tytéž vady, které v tomto rozsudku vytkl Nejvyšší správní soud. Žalovaný totiž neuvedl, jaké kroky bude nutné podniknout pro ověření totožnosti žalobce, jeho odůvodnění je nekonkrétní, navíc zcela nepřípustně odkazuje na lhůtu, ve které musí rozhodnout o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobci nebyl povolen vstup na území za účelem spolehlivého zjištění jeho totožnosti, není mu proto jasné, proč v rozhodnutí absentují úvahy o krocích nezbytných k ověření totožnosti, žalovaný měl připojit i výčet a odhady časové náročnosti jednotlivých kroků. To žalovaný neučinil a pouze obecně konstatoval, že je třeba vyčkat na výsledky úkonů policejního orgánu. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

6. Namítal, že žalovaný zajistil žalobce spíše proto, že se prokazoval cizím cestovním dokladem, a tedy proto, aby tím chránil veřejný pořádek a předcházel maření správního řízení (§ 73 odst. 3 písm. c) a f) zákona o azylu); to však nekoresponduje s důvodem, pro který byl žalobce zajištěn. Žalovaný měl tato ustanovení uvést ve výrokové části a připojit k nim odpovídající odůvodnění a důkazy, to však neučinil. Odkázal též na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2023 č.j. 53 A 2/2023-22 a ze dne 11. 6. 2024 č.j. 48 A 8/2024-33, kde byly řešeny obdobné případy.
7. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou, trval na zákonnosti napadeného rozhodnutí, na které odkázal, skutkový stav byl zjištěn dostatečně.
9. Z informací Policie ČR zjistil, že žalobce přicestoval do Prahy dne 7. 9. 2025 v 7:20, při hraniční kontrole se prokázal cestovním dokladem na osobu z Malajsie, kdy odborným vyjádřením bylo potvrzeno podezření, že tento cestovní doklad byl neoprávněně pozměněn a žalobce není jeho oprávněným držitelem. Žalobce cestovní doklad nepředložil, pouze předložil fotokopii propadlého šrílanského cestovního dokladu, kterou měl uloženou v mobilním telefonu, žádný jiný doklad totožnosti nepředložil. Proto mu byl odepřen vstup na území. Lustrací nebyl k jeho osobě nalezen žádný záznam.
10. Žalobce v řízení o mezinárodní ochraně uvedl, že žil od roku 2012 do roku 2025 v Malajsi, žalobce tam nezískal pobytové oprávnění, proto zaplatil za vyřízení falešného cestovního dokladu a přicestoval až do ČR, aby požádal o azyl z humanitárních důvodů; jeho manželka a dvě dcery žijí na Šrí Lance a jsou dobře zabezpečené. Žalobce tak cestoval letecky přes půl planety, když přitom v blízkosti jeho země se nachází Indie, kde žije největší komunita Tamilů na světě.
11. Uvedl, že příslušné oddělení Policie ČR i nadále provádí úkony nezbytné k ověření identity žalobce. Žalovaný aktuálně pracuje s osobními údaji sdělenými žalobcem, jako by byly pravdivé, neboť dosud nedisponuje poznatky, které by je jednoznačně potvrdily či vyvrátily. Žalovaný má za prokázané pouze to, že žalobcem předložený cestovní doklad je vlastnictvím jiné osoby.
12. K namítané délce doby uvedl, že mu dosud nejsou známy výsledky šetření Policie ČR ve věci prověření identity žalobce, ani konkrétní úkony, které Policie ČR v této souvislosti činí. Nelze tak souhlasit s tím, že by doba odepření vstupu byla nepřiměřeně dlouhá.
13. Dokud nebyla potvrzena identita žalobce, nemohl žalovaný použít jiné zákonné ustanovení, než které uvedl ve výroku napadeného rozhodnutí. Byl přesvědčen, že nepovolení vstupu žalobce na území ČR je nutné, neboť dosud nebyla jednoznačně potvrzena jeho identita a současně nelze v jeho případě účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalobce není zranitelnou osobou.
14. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

15. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 7. 9. 2025 přicestoval žalobce linkou CI 0067 z Tchaj-Pej s přiletem v 7:20 hodin a měl v úmyslu vstoupit na území České republiky, prokázal se cestovním pasem Malajsie znějícím na jméno Raja Packirisamy, kdy vzniklo podezření, že není jeho oprávněným držitelem. To bylo potvrzeno odborným vyjádřením ze dne 7. 9. 2025, dle kterého cestovní pas Malajsie je sice pravý, ale žalobce není jeho oprávněným držitelem. Žalobci byl v 8:40 hod odepřen vstup na území ČR.
16. Žalobce dne 7. 9. 2025 v 8:45 hodin na ICP Praha Ruzyně požádal o mezinárodní ochranu. Podepsal četné prohlášení ze dne 7. 9. 2025, dle kterého se jmenuje V. V., je narozen dne 6. 1. 1986 a má státní občanství Šrílanské demokratické socialistické republiky. Dále disponoval fotografií v mobilním telefonu ID strany cestovního pasu LKA znějícího na totéž jméno. Doklad totožnosti nebo povolení k pobytu žalobce nepředložil. Lustrací v databázích a v systému EUODAC nebyly k osobě žalobce zjištěny žádné poznatky. Žalobce byl v 17:40 hodin předán do Přijímacího střediska na letišti. Žalobci bylo předáno poučení pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany.
17. Součástí spisu je čestné prohlášení o totožnosti žalobce ze dne 12. 9. 2025, kde uvedl tytéž osobní údaje, jako v prohlášení dne 7. 9. 2025, a uvedl, že v současnosti nedisponuje žádným dokladem totožnosti. Dále je součástí spisu poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 12. 9. 2025, kdy žalobce uvedl, že jeho manželka a dvě děti žijí na Šrí Lance, žalobce od roku 2012 žil a pracoval v Malajsii, kam mu manželka poslala peníze a on si opatřil malajsijský pas, kde byly neoprávněně pozměněny údaje pro jeho osobu. Svůj vlastní cestovní pas Šrí Lanky vyhodil v Malajsii, aby nebyl odhalen, tento pas již byl propadlý v roce 2021, žalobce má pouze fotku tohoto pasu z ledna 2022.
18. Při pohovoru dne 12. 9. 2025 žalobce uvedl, že může doložit dokument UNHCR, kartičku UNHCR zaslanou na e-mail a kartičku od IOM. Součástí spisu je pak vyfocená karta nespecifikovaného charakteru, kde je uvedeno jméno žalobce a datum narození 1. 4. 1988 (č.l. 37-38), na stranách 39, 40 a 42 nespecifikované dokumenty psané cizím jazykem a na straně 41 fotokopie karty Srilankan Tamil Refugees Organization of Malaysia, kde je uvedeno jméno V. V., platná do 16. 11. 2019.
19. V napadeném rozhodnutí ze dne 12. 9. 2025 žalovaný zjistil, že dne 7. 9. 2025 přicestoval žalobce linkou CI 0067 z Tchaj-Pej, měl v úmyslu vstoupit na území České republiky, prokázal se cestovním pasem Malajsie, odborným posouzením bylo zjištěno, že cestovní pas je neoprávněně pozměněný, žalobce není jeho oprávněným držitelem. Následně žalobce ke své osobě sdělil údaje o totožnosti uvedené v záhlaví rozhodnutí a předložil fotokopii šrílanského cestovního dokladu na tyto údaje uloženou ve svém mobilním telefonu, nepředložil však žádný cestovní doklad, ani jiný doklad totožnosti. Z tohoto důvodu mu byl odepřen vstup na území. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu. Lustrací v evidencích ani v systému Eurodac nebylo k osobě žalobce a jeho totožnosti nic zjištěno. Shrnutí obsah poskytnutí údajů k žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kde mj. sdělil, že je občanem Šrí Lanky, ale od roku 2012 pobýval v Malajsii, vycestoval z Malajsie do ČR na základě falešného malajského cestovního dokladu. Poukázal na právní úpravu § 73 odst. 3 a 4, § 74 odst. 1 zákona o azylu, shledal naplnění podmínek dle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu. Dospěl k závěru, že nebyla spolehlivě prokázána totožnost žalobce. Vyšel z toho, že žalobce svou totožnost neprokázal žádným dokladem totožnosti, žádným takovým dokladem ani nedisponuje, lustrací nebylo ničeho zjištěno. Žalobce sice vyplnil údaje o své totožnosti do čestného prohlášení, takové však nelze považovat za spolehlivě zjištěné a jeho věrohodnost je snížena skutečností, že se v ČR

prokazoval pozměněným dokladem totožnosti a vydával se za občana jiné země. Na tom nic nemění fotokopie cestovního dokladu předložená žalobcem, neboť jde pouze o fotokopii, z níž nelze určit, zda jde skutečně o fotokopii pravého dokladu a zda jeho oprávněným držitelem je právě žalobce. Nejde tedy o důkaz, který by vedl k prokázání totožnosti. Jeho totožnost tak byla stanovena pouze na základě jím udaných údajů a tuto totožnost nebylo možné jakkoli ověřit; je tedy zřejmé, že totožnost žadatele nebyla spolehlivě zjištěna a jsou splněny podmínky pro nepovolení vstupu (§ 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu). Ve smyslu judikatury NSS se zde nejedná o správní uvážení, k tomu rovněž viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2023 č.j. 4 A 6/2023-34 a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2024 č.j. 48 A 8/2024-33. Uvedl, že v daném případě by bylo namíste uvažovat i o důvodu nepovolení vstupu dle § 73 odst. 3 písm. b) zákona o azylu, nicméně žalobce po předložení pozměněného dokladu totožnosti sdělil ke své totožnosti jiné údaje (byť nejsou ověřené), proto nelze o tomto důvodu spolehlivě uvažovat. Žalovaný navíc konstatoval, že žalobce na území ČR přicestoval neoprávněně bez cestovního dokladu, bez jakéhokoli dokladu totožnosti i bez víza, pouze s pozměněným cestovním dokladem jiné osoby, kterým se prokazoval a vydával se za občana jiného státu, tento doklad mu za úplatu zařídil převaděč. Žalobce přitom ze své vlasti vycestoval zcela legálně a s vlastním cestovním pasem a padělek použil až na cestě z Malajsie, kde nijak ohrožen nebyl, přes další státy do ČR. Nelze přitom dovodit, že by nelegální způsob překračování hranic použil za účelem úniku před bezprostředním nebezpečím, v Malajsi pobýval 13 let bez problému. Jeho dosavadní jednání nesvědčí o ochotě respektovat právní normy a své povinnosti. Nelze tak uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, k čemuž dále uvedl, že žalobce účelově požádal o mezinárodní ochranu, aby se dostal na území Evropské unie, účelovost hodnotil pouze ve vztahu ke vstupu, nikoli k vyhodnocení samotné žádosti; žalobce se pokusil na území ČR neoprávněně vniknout pomocí pozměněného dokladu, teprve po neúspěchu tohoto pokusu se snažil dosáhnout vstupu pomocí žádosti o mezinárodní ochranu, přestože již při odletu z Malajsie si musel být vědom nebezpečí, které mu má ve státě původu hrozit. Zvláštní opatření nelze uložit, protože nerespektoval právní řád, jednal účelově a nebyla ani spolehlivě zjištěna jeho totožnost, nelze tak spoléhat na to, že by zvláštní opatření dodržoval. K délce doby, po kterou nelze povolit vstup, uvedl, že nejprve bude nutné vyhodnotit, zda jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany není zjevně nedůvodná nebo nepřijatelná, současně je třeba vyčkat na výsledek úkonů prováděných policejním orgánem za účelem spolehlivého zjištění totožnosti žalobce, o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nutné rozhodnout do 4 týdnů nebo jej vpustit na území. V této chvíli nelze předvídat délku doby, kterou bude policejní orgán potřebovat ke spolehlivému zjištění totožnosti žalobce, délka 4 týdnů se tak žalovanému jeví jako přiměřená pro omezení pohybu žalobce za účelem ověření jím tvrzených údajů o totožnosti. Vstup na území tak nebyl povolen do 10. 10. 2025.

20. Dne 17. 9. 2025 právní zástupce žalobce zaslal žalovanému e-mailem kopie dokumentů, a to za účelem prokázání jeho totožnosti, případně doložení jeho azylového příběhu. Dokumenty nebyly v e-mailu nijak popsány. V přílohách e-mailu se nachází tytéž dokumenty (resp. jejich kopie), které jsou uvedeny na č.l. 38, 39, 40, 41 a 42 správního spisu, dále fotka cestovního pasu znějícího na jméno V. V., datum narození 6. 1. 1986, státní příslušnost Šrí Lanka, platnost pasu do 8. 12. 2021, vyfocený digitální certifikát o očkování proti COVID-19 na jméno V. V. a dokument „Certificate of birth“ psaný neznámým písmem.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 73 odst. 7 zákona o azylu, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Dle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu *Ministerstvo rozhodne do 5 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti.*
24. Dle § 73 odst. 4 zákona o azylu *Ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*
25. Žalobce zpochybňoval, že by vůbec byly dány podmínky pro nepovolení vstupu žalobce na území, rozhodnutí považoval za nedostatečně odůvodněné. S touto námitkou nelze souhlasit.
26. Povahou řízení o povolení vstupu na území České republiky dle § 73 zákona o azylu se zabýval Nejvyšší správní soud, a to například v rozsudcích ze dne 31. 8. 2011, č.j. 1 As 16/2011-98 nebo ze dne 20. 8. 2015, č.j. 1 Azs 123/2015-47. V těchto rozsudcích dospěl k závěru, že v případě řízení o povolení vstupu na území ČR se jedná o samostatné řízení, probíhající nezávisle jak na řízení o mezinárodní ochraně, tak na případném řízení o správním vyhoštění. Řízení o povolení vstupu na území pak vede ministerstvo, na rozdíl od řízení o správním vyhoštění, které probíhá před Policií ČR. Jedná se o řízení vedené podle správního řádu, v rámci něhož musí být naplněny veškeré procesní záruky, se kterými správní řád počítá. Přestože je rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR dle § 73 odst. 5 zákona o azylu prvním úkonem v řízení, nezabývá to správní orgán povinností úplného a spolehlivého zjištění skutkového stavu věci dle § 3 správního řádu.
27. Žalobci nebyl povolen vstup z důvodu uvedeného v ust. § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu, tedy za účelem spolehlivého ověření jeho totožnosti, čemuž odpovídá též odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný k této skutkové podstatě a jejímu naplnění vyšel primárně z toho, že žalobce při pokusu vstoupit na území České republiky předložil cestovní doklad znějící na jméno zcela jiné osoby a pocházející ze zcela jiného státu, než je žalobce, u tohoto dokladu bylo zjištěno jeho neoprávněné pozměnění, zároveň žalobce žádný jiný doklad totožnosti nepředložil ani neměl. Zabýval se též tím, že žalobce předložil fotografii jiného cestovního dokladu, kterou měl uloženou ve svém mobilním telefonu, o které žalovaný uvedl, že nebylo možné určit, zda šlo skutečně o fotokopii pravého cestovního dokladu a zda byl žalobce jeho oprávněným držitelem. Rovněž se zabýval existencí čestného prohlášení, do kterého

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalobce vyplnil údaje o své totožnosti. Podle žalovaného však takové čestné prohlášení nelze považovat za spolehlivé zjištění totožnosti v situaci, kdy věrohodnost žalobce je snížena, neboť se v ČR prokazoval pozměněným dokladem totožnosti a vydával se za občana jiné země. Soud s tímto odůvodněním zcela souhlasí, považuje jej za přezkoumatelné a věcně správné.

28. Žalovaný tedy zohlednil zejména to, že žalobce při svém pokusu o vstup na území předložil cestovní doklad jiné osoby z jiného státu, který byl neoprávněně pozměněný, tím byla ovlivněna jeho později posuzovaná věrohodnost z hlediska čestného prohlášení o totožnosti, které žalovaný vyhodnotil. Tím se daná situace liší od případu posuzovaného Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 23. 10. 2023 č.j. 53 A 2/2023-22, kde se jednalo o nepřezkoumatelnost, neboť se žalovaný s existencí čestného prohlášení vůbec nevypořádal. Naopak tato skutková situace koresponduje s případem řešeným Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 11. 6. 2024 č.j. 48 A 8/2024-33, kde tento soud uvedl: *„Žalovaný se v projednávané věci, byť stručně, vyjádřil k věrohodnosti čestného prohlášení žalobce o jeho totožnosti. Konkrétně uvedl, že jeho věrohodnost je snížena tím, že žalobce vystupoval pod falešnou identitou a prokázal se pozměněným průkazem totožnosti. Uvedl také, že žalobce nepředložil jiný doklad totožnosti a žalovaný se jeho totožnost neúspěšně pokusil ověřit lustrací v evidencích. Toto odůvodnění je v souladu s judikaturou (srov. např. žalovaným citované usnesení NSS ze dne 11. 5. 2023, č. j. 4 Azs 128/2023-35) a svědčí o naplnění podmínek ustanovení § 73 odst. 1 písm. a) – tj. nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žalobce a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 252/2017-89, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2017, č. j. 44 A 16/2017-41). Projednávaná věc není srovnatelná s případem řešeným v rozsudku č. j. 53 A 2/2023-22, v němž se žalovaný žalobcovým čestným prohlášením v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval a jeho existenci zcela opomněl.“* Ani v posuzovaném případě žalobce neprocházel při lustraci v evidencích. Nejde přitom o posuzování zavinění, ale o objektivní skutečnost. Soud též souhlasí se žalovaným, že nebylo možné přihlídnout k pouhé fotografii v mobilním telefonu, kde se nacházel jistý neplatný cestovní doklad, jehož pravost nebylo možné ověřit. Z toho plyne, že bylo nezbytné totožnost žalobce spolehlivě ověřit, a to mimo jiné pro vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, o kterou žalobce požádal.
29. Žalobce při pohovoru dne 12. 9. 2025 uvedl, že chce na podporu svých tvrzení doložit dokument od UNHCR, kartičku od UNHCR zaslanou na e-mail a kartičku od IOM, k tomu se ve spise nacházejí určité dokumenty (resp. jejich kopie), převážně psané neznámým písmem a jazykem. Žalovaný se jejich existencí v napadeném rozhodnutí nezabýval, soud to však nepovažuje za pochybení, tím méně o pochybení s vlivem na zákonnost. Žalobce je totiž nepředložil jako doklady ke své totožnosti, avšak pouze jako dokumenty k podpoře svého azylového příběhu. Nad rámec soud uvádí, že typově (tedy dle toho, co o těchto dokumentech uvedl žalobce) se ani nemohlo jednat o dokumenty, které by mohly sloužit ke skutečnému ověření totožnosti žalobce.
30. Z výše uvedeného je patrné, že podmínky dle ust. § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu byly v době vydání napadeného rozhodnutí (12. 9. 2025) naplněny, žalovaný jejich splnění dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil. Na to nemůže mít vliv pozdější jednání žalobce, který teprve dne 17. 9. 2025 zaslal žalovanému prostřednictvím svého právního zástupce určité dokumenty, kterými zamýšlel rovněž prokázat svoji totožnost. Soud však dle § 75 odst. 1 s.r.s. vychází ze stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, proto

k tomuto e-mailu při hodnocení jeho zákonnosti nemohl přihlídnout. E-mail ze dne 17. 9. 2025 včetně příloh je součástí správního spisu, proto jej soud neprováděl k důkazu.

31. Žalobce poukazoval na ust. § 73 odst. 9 zákona o azylu, dle kterého ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o nepovolení vstupu zkoumá, zda trvají důvody, pro které nebyl žadateli vstup na území povolen. Takové zkoumání se však nemůže promítnout do prvotního rozhodnutí o nepovolení vstupu (a tedy ani do hodnocení jeho zákonnosti), neboť časově může jít z podstaty věci až o kroky pozdější. Žalobce určité doklady po vydání napadeného rozhodnutí doložil, ty mohly být žalovaným a policií dle jejich povahy využity při ověřování totožnosti, z ničeho neplyne, že tyto kroky nebyly činěny. Případný přezkum těchto kroků je možný až v rámci žádosti o povolení vstupu, která může být dle § 73 odst. 9 zákona o azylu podána nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu o nepovolení vstupu na území.
32. Žalovaný pak neopřel napadené rozhodnutí o ust. § 73 odst. 3 písm. b) zákona o azylu, ani k tomu nesměruje odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém uvedl, že žalobce se sice prokazoval pozměněným dokladem, avšak určité údaje o své totožnosti sdělil, a žalovaný tak má o možnosti aplikovat § 73 odst. 3 písm. b) pochybnosti. V tomto směru tedy nejasnost ani nepřezkoumatelnost nevzniká.
33. Nelze souhlasit ani s námitkami, že by odůvodnění v rozporu s výrokem směřovalo k naplnění podmínek dle § 73 odst. 3 písm. c) a f) zákona o azylu. Skutečnost, že žalobce se nejprve prokazoval pozměněným cestovním dokladem, je z hlediska § 73 odst. 3 písm. a) zcela relevantní, jak je uvedeno výše. Žalovaný se pak na str. 3 (poslední odstavec) – 4 napadeného rozhodnutí zabýval nemožností uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, kdy v této souvislosti zdůraznil, že žalobce přicestoval přes země, kde bezprostředně ohrožen nebyl, nelegální způsob překračování hranic (včetně předložení pozměněného dokladu) tedy nepoužil ve snaze uniknout bezprostřednímu nebezpečí, nejprve se pokusil nelegálně vniknout do ČR pomocí pozměněného dokladu a teprve po jeho odhalení požádal o mezinárodní ochranu; to dle žalovaného nesvědčí o ochotě respektovat právní normy a své povinnosti, naopak to svědčí o účelovosti jednání žalobce. Žalovaný tedy tímto způsobem odůvodnil výlučně neuložení zvláštních opatření, s čímž se soud ztotožňuje, a nijak neingeroval do jiných zákonných důvodů pro nepovolení vstupu na území. Samotné neuložení zvláštních opatření pak žalobce v žalobě nijak nezpochybňoval.
34. Soud neshledal pochybení ani z hlediska stanovení délky doby, na kterou nebyl žalobci povolen vstup.
35. K době zajištění dle § 46a zákona o azylu, které dává rovněž možnost omezit žadatele o mezinárodní ochranu na svobodě, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 5. 3. 2013, č. j. 3 Azs 24/2013 – 42, kde uvedl, že „[z] jazykového výkladu daného ustanovení lze dovodit, že správní orgán má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší. Takové rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil.“ Zmíněný rozsudek lze přiměřeně aplikovat i na posuzovaný případ.
36. V rozsudku ze dne 27. 7. 2016 č.j. 6 Azs 128/2016-44 Nejvyšší správní soud vytýkal žalovanému, že v rozhodnutí neuvedl, zda vůbec bude dále činit nějaké úkony vedoucí k zjištění nebo ověření totožnosti žadatele, z rozhodnutí nebylo zřejmé, zda zjišťování

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nebo ověřování totožnosti mělo v případě stěžovatele dále probíhat, žalovaný se vůbec nevyjádřil ani k čestnému prohlášení o totožnosti. NSS zde uvedl: *„Žalovaný tím, že v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné kroky směřující k naplnění důvodu, pro který byl stěžovatel zajištěn, a tím, že odůvodnil celkovou dobu zajištění pouze s odkazem na délku trvání řízení o mezinárodní ochraně, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, a to vadou takové intenzity, pro kterou mělo být rozhodnutí zrušeno.“* Z uvedeného rozsudku je patrné, že NSS nepovažoval za problematické samo o sobě, pokud by žalovaný posuzoval délku zajištění také podle odhadované délky řízení o mezinárodní ochraně, nicméně pochybením bylo, že žalovaný se nevyjádřil k dalšímu zjišťování totožnosti žadatele. Shodně též viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2024 č.j. 48 A 8/2024-33.

37. To se však nestalo v posuzovaném případě, kde žalovaný sice poukázal na lhůtu 4 týdnů, ve které musí rozhodnout o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané v tranzitním prostoru (nebo žadatele vpustit na území). Žalovaný však zejména uvedl, že policejní orgány budou provádět úkony za účelem spolehlivého zjištění totožnosti žalobce, je třeba vyčkat jejich výsledku, přičemž délku doby, kterou bude policejní orgán potřebovat pro provedení úkonů ke zjištění totožnosti žalobce, nelze v době vydání napadeného rozhodnutí odhadnout; s ohledem na to vše stanovil dobu 4 týdnů jakou přiměřenou za účelem spolehlivého ověření totožnosti. Soud shledal, že ohledně této doby nedošlo k překročení ani zneužití správního uvážení, doba byla stanovena přiměřeně a v minimálním rozsahu a uvedené odůvodnění není v rozporu se shora uvedenými rozsudky Nejvyššího správního soudu.
38. Soud pak neshledal, že by bylo nezbytně nutné, aby žalovaný musel uvést zcela konkrétní kroky, které budou ze zjištění totožnosti učiněny a jejich časový odhad. Je třeba vzít v potaz, že dané rozhodnutí je prvním úkonem v řízení a rozhoduje se ve značné časové tísní. V daném případě žalovaný jednoznačně uvedl, že policejní orgán bude činit kroky k ověření totožnosti, zamýšlel se i nad dobou trvání takových kroků, ale v době vydání napadeného rozhodnutí tento odhad nebylo možné učinit, přičemž doba nepovolení vstupu byla stanovena relativně velmi krátká, tedy 4 týdny, když maximální doba může být až 180 dnů. Žalovaný vycházel nejen z předpokládané délky trvání řízení o mezinárodní ochraně, ale i ze skutečnosti, že jsou činěny kroky za účelem ověření totožnosti žalobce, na jejichž výstupy bude nutné vyčkat, což je v daném případě stěžejní vzhledem k určenému důvodu nepovolení vstupu. K tomu obdobně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2025 č.j. 16 A 18/2025-20 a zejména rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2025 č.j. 55 A 7/2024-24, kde soud uvedl: *„Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že jsou činěny kroky ke zjištění totožnosti žadatele, třebaže je žalovaný blíže nespecifikuje. Napadené rozhodnutí tedy vyhovuje požadavku, aby z něj bylo patrné, zda žalovaný bude činit nějaké úkony vedoucí k zjištění nebo ověření totožnosti žadatele. Jelikož žalovaný není povinen specifikovat konkrétní kroky, uzavírá soud, že napadené rozhodnutí z hlediska požadavků citované judikatury ob stojí.“* Krajský soud v Praze odkázal na následující judikaturu Nejvyššího správního soudu: rozsudek ze dne 20. 3. 2019, č. j. 9 Azs 42/2019-26, ze dne 5. 4. 2019, č. j. 4 Azs 14/2019-33, či ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 Azs 41/2019-27, ze které plyne pouze požadavek na uvedení, zda správní orgán činí nějaké kroky pro naplnění tohoto účelu zajištění (tedy ověření totožnosti), konkrétní kroky a jejich časová náročnost však nemusí být uvedeny.

39. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. října 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně